

JUDA INFO 3

říjen - 2000

Zdravím Vás v novém Infu a předkládám Vám své kázání o vizi velké žně (mimořádně to bylo novoroční slovo pro Judu v roce 1994 - myslím, že je stále velice aktuální). Předkládám Vám též překlad jednoho článku z časopisu Ofenzivní městské misie v Tübingen. Jedná se o svědectví pastora Sergia Scantagliniho, který bude sloužit v prosinci v Olomouci.

Váš Tomáš Korčák

Velká žeň, ale dělníků málo

Hned poté, co Ježíš začal veřejně působit, začal také povolávat své učedníky. Jeho slovo „Pojď za mnou!“ zatřáslo životem mnohých. Někteří však jeho nabídku odmítli, jiní by Ježíše následovali, ale za určitých podmínek.

Hned od počátku v učednících Ježíš budoval vizi: rybníky lidí - plné sítě - tak veliké množství ryb, že se sítě trhají - mnohá žej - krajiny, které se již běhají ke žni. Ježíš velmi dbal na to, aby jeho učedníci pozvedli svůj zrak a hleděli na svět Božíma očima.

Lukáš 6:12-16: Stalo se v těch dnech, že vyšel na horu k modlitbě. A celou noc strávil v modlitbě Boží. Když nastal den, zavolal své učedníky a vybral z nich dvanáct, které také pojmenoval apoštoly: Šimona, jemuž dal také jméno Petr, jeho bratra Ondřeje, Jakuba, Jana, Filipa, Bartoloměje, Matouše, Tomáše, Jakuba Alfeova, Šimona zvaného Zélóta, Judu Jakubova a Judu Iškariotského, jenž se stal zrádcem.

Ježíš z určitého množství povolání učedníků vyvolil dvanáct a nazval je apoštoly - „poslaní, vyslaní“. Toto vyvolení Dvanácti Ježíš učinil po celonoční modlitbě. Hledal Boží vedení. „Otcе, koho mám vyvolit do užšího kruhu dvanácti?“ Podle čeho je Ježíš před Boží tváří vybíral? Vidím dva hlavní důvody: věrnost (2.Tm 2,2) a vyvolení (Bůh chtěl právě tyto). Myslím, že i Jidáš byl ze začátku věrný a že měl všechny předpoklady, aby se stal pozeňnaným apoštolem. Myslím, že začal dobře, ale později již s Duchem svatým spolupracovat nechtěl. (Podobně král Saul, nebo starší syn z příběhu o marnotratném synu.) Jidášovou zradou se tak naplnila dávná prorocství.

Zajímavé je, že nečteme o žádném učedníku, který by se našel, nebo cítil ukřivděný, že není mezi Dvanácti. A že vedle Dvanácti byli ještě další učedníci, můžeme poznat třeba ze Skutků 1,21-23. Z Dvanácti Ježíš vyvolil ještě tři (Petra, Jakuba a Jana), se kterými měl ještě užší vztah. Ježíš byl též omezen svým tělem a nemohl se účinně věnovat více lidem. Sloužil jistě i zástupům, ale s těmito měl intenzivní důvěrné vztahy.

Ježíš nazval dvanáct učedníků apoštoly, ačkoliv je ještě nevyslal. I to bylo budováním jejich vize.

Marek 3:13-15: Vystoupil na horu a zavolal k sobě ty, které sám chtěl. I odešli k němu. Ustanovil jich dvanáct, aby byli s ním, aby je poslal hlásat evangelium a aby měli pravomoc vyhánět démony.

Ježíš je ustanovil, aby za první byli s ním a aby je za druhé poslal kázat, uzdravovat a vyhánět démony. Nejprve šli s Ježíšem domů. Žili v jeho blízkosti, poznávali jeho lásku, učili se od něj. Poznání lásky Pána předchází vlastní službě. V poznání Ježíšovy lásky a přítomnosti začíná probuzení. Vidíme zde určitý řád pro službu každého učedníka. To první, k čemu jsme povoláni, je *být s ním*. Zůstávat v něm, kochat se jeho přítomností, sytit se jeho Slovem. Teprve poté, co jsme nasyceni Bohem, máme vyjít do služby. Bohu více záleží na nás samých, než na naší službě. Pro něj nejsme pracovní silou, ale milovanými dětmi. Boží záměr pro nás je, abychom nasyceni jím samým, jeho dobrotou a milosrdenstvím, vyšli do služby, kterou on pro nás připravil a kterou budeme dělat v jeho síle. I Ježíš chodil na místa, kde měl soukromí, kde prožíval úzké obecnství se svým Otcem a sytil se jeho přítomností a dobrotou. Čteme o tom, že se modlil časně z rána. A teprve poté vycházel do služby.

A nyní velmi důležité místo pro nás:

Matouš 9:36-10:5: Když uviděl zástupy, pocítil nad nimi ve svém nitru lítost, protože byli utrápení a sklíčení jako ovce, které nemají pastýře. Tehdy řekl svým učedníkům: "Žeň je vskutku velká, ale dělníků málo. Poproste tedy Pána žně, aby vyhnal dělníky na svou žej!" Zavolal si svých dvanáct učedníků a dal jim pravomoc nad nečistými duchy, aby je vyháněli a uzdravovali každou nemoc i každou slabost. ... Těchto dvanáct Ježíš poslal, když jim předtím nařídil: ...

Ježíš hleděl na zástupy - měl Boží pohled.

Pohnuly se jeho vnitřnosti - slitování, soucit a milosrdenství nad těmi, kteří jsou utrápení (udření, rozervaní, vysílení, ochromení) a sklíčení (skleslí, rozptýlení, rozhození) jako ovce, které nemají pastýře.

Neboť Bůh chce dát sílu skrze svoji milost, pozvednout a uvést do společenství. Chce uvolnit dary a přirozené schopnosti. A především chce své ovce sjednotit okolo dobrého pastýře.

Proto se obrací ke svým učedníkům a dává jim vizi: VELKÁ ŽEŇ! V řeckém textu není určen čas, jestli již je nebo teprve bude. Je to vize víry. Již je v našich srdcích a přirozeným zrakem teprve bude vidět v zaplněných sálech.

Žeň je vskutku velká, ale dělníků málo. Ježíš ukazuje, co je potřebné pro velkou žeň: DĚLNÍCI. Těch je nedostatek. Tedy naši starostí není ani tak žeň, ale dělníci s vizí velké žně.

Proto mají učedníci poprosit Pána žně, aby vyhnal a poslal dělníky. Učedníci zapálení Božím milosrdenstvím a vizí velké žně prosí Boha o vyslání dělníků a přitom prožívají vydání se této vizi.

Izajáš 6:8-9a: **Vtom jsem uslyšel hlas Panovníka: "Koho pošlu a kdo nám půjde?" I řekl jsem: "Hle, zde jsem, pošli mne!" Odpověď: "Jdi a řekni tomuto lidu: ...**

Po nějaké době jsou sami tito učedníci od Pána vybráni a vysláni.

Před vysláním dostávají od Pána autoritu a moc nad demony a nad každou nemocí a slabostí a dostávají také jasné instrukce jak jednat.

Apoštolové nejsou ještě dokonalí a dělají chyby. Jsou však vždy otevření pro Ježíšovo napomenutí a korekci. (Lk 9: Neuzdravili epileptika - hádali se, kdo je mezi nimi větší - bránili člověku vyhánět demony v Ježíšově jménu, protože nechodil s nimi - chtěli, aby oheň padl na samařské městečko.)

Učedníci si drží vizi velké žně a stále se modlí za další dělníky.

Lukáš 10:1-3: **Potom určil Pán ještě jiných sedmdesát dva a poslal je před sebou po dvou do každého města a místa, kam měl sám jít. Říkal jim: "Žeň je mnohá, avšak dělníků málo. Poproste tedy Pána žně, aby vyhnal dělníky na svou žeň. Jděte! Ale, posílám vás jako ovce mezi vlky.**

Pán žně prosby dvanácti učedníků vyslyšel a posílá dalších sedmdesát dva. Pán vyvoluje a posílá další dělníky před svou tvář s hořící vizí - MNOHÁ ŽEŇ a s vědomím nejdůležitějších potřeb - dělníků, kteří za tyto potřeby a nedostatky také prosí Pána žně. Bůh pak zase odpoví a vyžene další dělníky. A tak v horní místnosti o letnicích nacházíme 120 učedníků, kteří jsou pak vysláni Duchem svatým na žeň a skutečně sklízejí VELKOU ŽEŇ!

12 72 120 (Sk 1:15) **3000** (Sk 2:41) **5000** mužů (Sk 4:4) **několik desítek tisíc** (Sk 21:20 řecký text + NBK, a to je pouze Jeruzalémský sbor!)

„Vize velké žně ve vašich srdcích, prosby za vypuzení dělníků na žeň a vaše vydání se do služby dělníků způsobí probuzení ve vašem městě.“

Sergio Scantaglini: Přijal jsem křest ohněm za ztracené

Asi před rokem (psáno patrně roku 1998) jsem svému sboru v La Platě v Argentině sdělil toto: „Vrátím se asi za sedm dní. Odjízdim do Spojených států, na jedno místo kde je probuzení. Potom vám budu vyprávět, jaké to bylo.“ Prožíval jsem, že můj vztah k Bohu byl v naprostém pořádku. Myslel jsem si, že vše co potřebuji je nový Boží dotek, aby byla posílena moje služba. Zjevně jsem nehledal nic většího. Ale přišla mi na mysl jedna neobvyklá modlitba, která byla stále v mém srdci už několik měsíců: „Pane, jestli nechceš ještě jednou přinést probuzení, nechci už žít. Vezmi mě k sobě.“ Vždy, když jsem vyslovil takovou modlitbu, pokoušel jsem se získat kontrolu nad svojí duší. Konečně - měl jsem manželku a mojí službě se nedařilo nijak špatně. Proč se

tedy mám takto modlit?! Ale další den jsem se takto modlil znovu a najednou jsem poznal, že mi Duch svatý položil na srdce břemeno: uvidět probuzení. Ve svém nitru jsem vlastně na probuzení nebyl připravený. Jel jsem tedy do Států, na místo, kde bylo probuzení. Tam jsem pak prožíval hodiny v Boží slávě, byl jsem nadšený Ježíšem. Další den jsem velmi časně odjel do Indiany, kde žila rodina mojí manželky.

O dva dny později jsem šel do jednoho sboru, abych tam vyřídil pozdrav. V programu jsem dostal asi pět minut času, vlastně jsem chtěl bohoslužbu rychle opustit, abych kázal v jiném sboru. Když jsem předal svůj pozdrav, pastor řekl: „Pojďme se ještě za bratra Sergia pomodlit, aby, než odejde do jiného sboru, s sebou mohl vzít Boží oheň.“ Pak do předu zavolal mladé lidi a měli se za mě modlit. Modlili se za mě velmi klidně a najednou, aniž bych to chtěl, jsem kolem sebe začal mávat pažemi. Už jsem to nemohl kontrolovat a myslel jsem si: „To je naprosto nevhodné. Nikdo jiný se v tomto shromáždění neprojevuje.“ Pokusil jsem se s tím tedy přestat, ale najednou se začalo třást mé celé tělo. Padl jsem na zem a musel plakat, ale v příštím okamžiku jsem se zase smál. Skutečně jsem už nic neměl pod kontrolou. S pláčem jsem řekl pastorovi: „Nepřipusť prosím, abych rušil a přerušil bohoslužbu. Odnes mě prosím odtud ven. Pastor mi ale podložil ruku pod ramena a řekl: „Vůbec zde nerušíš. To je Boží přítomnost.“ Mé celé tělo se chvělo a stále znovu jsem cítil vlny Boží slávy. V této přítomnosti mocného Boha jsem zůstal sedm dní.

Třetího dne, když jsem ležel pod ohněm pomazání Ducha svatého, bylo vše jiné. Probudil jsem se a v mém pokoji byl smutek. Byla to stejná nádherná Boží přítomnost, která mě den před tím objala, ale teď mi naháněla strach. Nejrady bych utekl, ale kam?! Začal jsem se modlit: „Už ne Pane, prosím! Nevěřím, že toho mohu více unést, ty jsi tak svatý.“ Lkal jsem: „Pane, co je to? Pane, vím, že tady něco není v pořádku. Prosím Pane, buď mi milostiv! Nezabíjej mě.“ Když jsem pak odpoledne šel na procházku, přišla na mě najednou Boží přítomnost a srazila mě na zem. Vytryskly mi slzy a Duch svatý mi začal ukazovat obrazy z mého života. Vyrostl jsem v křesťanské rodině, moji rodiče mě vyučovali Božím cestám, ale zde to bylo něco jiného. Bůh se tady staral o věci, na které jsem vůbec nenahlížel jako na skutečný hřích a o kterých jsem si myslel, že na nich snad Bohu nezáleží. Myslel jsem, že je zahladí čas, protože byly tak malé. Ve svém životě jsem akceptoval satanovu lež, že v sobě stále ponosu malé procento zla, ale Duch svatý mi v tom odporoval. Začal jsem plakat nad svými hříchy a za všechno, co jsem udělal, jsem se cítil odporně. Ve svém těle jsem cítil cosi jako horečku a bylo to, jako kdyby se mého těla zmocňovala nemoc. Potom ke mě Bůh začal mluvit: „Protože nejsi studený ani horký, vyplivnu tě ze svých úst.“ Byl jsem šokován. „Pane, stojím ve službě. Dělán to už léta. Kážu tvé slovo. Minulý týden jsem se postil, každý den se modlím. Jak jsem mohl být tak oklamán? Jak se mohlo stát, že jsem to ještě nikdy neviděl?“ A Pán řekl: „Přál jsem si, abys byl studený jako pohan. Potom bych tě mohl ještě jednou spasit. Nebo abys byl horký jako skutečný věřící, který mi dal 100% svého života. Potom bych tě mohl používat tak, jak chce.“ Pak mě Pán začal vyučovat: „Nejlstivější jest srdce nade všecko, a nejpřevrácenější.“ Měl jsem veliký strach. V té chvíli jsem tomu nemohl uvěřit. Bůh mluvil ještě jednou zcela jasně a mi řekl: „98% svatosti nestačí.“ V tuto chvíli jsem ucítil, že celé moje náboženství, celá moje zbožnost, celá moje disciplína byla v jeho přítomnosti jako špinavé hadry. Bůh mě nepovolal k tomu, abych byl docela dobrý člověk, ale povolal mě, abych byl jako Ježíš. Plakal jsem a činil pokání. Později jsem šel zpátky do svého pokoje a krok za krokem jsem do svého života znovu začal přijímat Boží radost. Ale už jsem nebyl stejný. Byl jsem proměněný. Nabral jsem jiný směr.

Než jsem opustil Indianu, abych se vrátil domů, dal jsem jednomu příteli své telefonní číslo do Argentiny. Právě se chystal, že si ho zapíše, když jsem viděl, že se jeho díář začal velmi silně třást. Podíval jsem se na něj, usmál se a řekl: „Přijmeš teď to samé, co mám já?“ A to už byl konec našeho rozhovoru. Pod Boží mocí padl na zem. Mimochodem, nacházeli jsme se na parkovišti. Vedle byla škola. Rodiče a děti se na nás dívali a viděli, jak se nějaký muž kutálí po zemi. Pomazání na něm bylo tak silné, že jsem myslel: „Doufám, že to nepřeskočí také na mě, jsme přece na parkovišti!“ Ale Boží moc přišla i na mě. Nevím, jak jsme tam byli dlouho. Bylo to silné. Vzpomínám si, jak se můj přítel tak třásl, že mu z prstu spadl prsten, čestný dar jeho univerzity. Sebral ho, zvedl a řekl: „Pane, teď vím: Ty z mého života nebereš jen zlé věci, ale bereš ode mě i ty dobré, abys mi mohl dát to nejlepší.“ Začal zvedat také svoji peněženku, klíče a všechno, co ještě měl. Řekl: „Pane, dávám ti svoji službu, dávám ti všechno. Nic mi nepatří, všechno ti předávám.“ Celý svůj život dal na 100% Ježíši.

Moji sourozenci! Nenavrhuji vám, že se teď máte válet po podlaze sem a tam. Pán sám volí svá znamení a zázraky, jak chce. Co však chci zdůraznit - je: Pán dnes hledá lidi, kteří řeknou: „Pane, vezmi ode mně všechno. Dávám ti sám sebe na 100%.“ Oheň svatosti vás vyčistí. Oheň svatosti může zkrátit váš život. Mnozí z vás hledají dlouhý život, pohodlí a velikou službu. Někteří z vás už léta hledají Ducha svatého. Ale hledáte ho z falešných motivů. Chcete osobní výhody. Jste plni ctižádostivosti. Říkám vám, moji sourozenci: dokud nedáte vše Ježíši, nebudete nikdy šťastni. A potom přijde oheň.

(Offensiv 1/99 Info-Magazin TOS Tübingen)

oooooooooooo

Bud'te tedy trpěliví, bratři, až do Pánova příchodu. Ale, rolník očekává vzácný plod země, trpělivě na něj čeká, až se mu dostane podzimního a jarního deště. Bud'te i vy trpěliví a upevněte svá srdce, protože Pánův příchod se přiblížil.

**Nenaříkejte si, bratři, jeden na druhého, abyste nebyli souzeni. Ale, soudce stojí přede dveřmi! Za vzor ve snášení zlého a v trpělivosti si, bratři, vezměte proroky, kteří mluvili v Pánově jménu. Ale, blahoslavíme ty, kteří vytrvali. Slyšeli jste o vytrvalosti Jobově a viděli jste, jaký konec mu připravil Pán. Neboť Pán je plný soucitu a slitování.
(Jakubův 5:7-11)**

[Zpět na seznam](#)